

Side-by-side translation of an anonymous Persian essay:

“Why is it not permissible for us to use Abhá instead of Alláh-u-Abhá?”

English Translation (produced by the present author)	Original Persian Text ¹
Why is it not permissible for us to use Abhá instead of Alláh-u-Abhá?	چرا جایز نیست از "ابهی" به جای "الله ابهی" استفاده نماییم؟
Two explanations might shed some light on this matter, and demonstrate why we absolutely must—under any circumstances, and regardless of time or place—use Alláh-u-Abhá, and not Abhá.	بیان دو توضیح شاید روشن‌کننده این قصه باشد که ما در هر شرایط و مکان و زمان حتمن باید "الله ابهی" به کار ببریم نه "ابهی".
Firstly, from a grammatical perspective.	نخست از نظر دستور زبان
Alláh-u-Abhá means “God is the Most Glorious.” It is actually a descriptive construction; Abhá is a superlative adjective that describes Alláh, which is the proper name of the exalted Essence that is God. It is similar to the following constructions:	الله ابهی که به معنای خدا روشن‌ترین است. در واقع یک ترکیب وصفی می‌باشد که ابهی اسم تفضیل و وصف‌کننده الله که اسم خاص ذات متعالی حق است، می‌باشد. مانند ترکیبات ذیل،
Alláh-u-Ajall, meaning “God is the Most Sublime.”	الله اجل: یعنی خدا جلیل‌ترین است
Alláh-u-A‘zam, meaning “God is the Most Mighty.”	الله اعظم: یعنی خدا عظیم‌ترین است
Alláh-u-Akbar, meaning “God is the Most Great.”	الله اکبر: یعنی خدا بزرگ‌ترین است
In the above constructions, as well as Alláh-u-Abhá, Alláh is the proper name of the Essence of God, and the other names—Ajall, A‘zam, Akbar, and Abhá—have a descriptive function.	در ترکیبات فوق و هم‌چنین الله ابهی، الله اسم خاص ذات حق و اسامی دیگر اجل، اعظم، اکبر و ابهی داری معنای وصفی می‌باشند.

¹ Reproduced here from a private Facebook post verbatim, with the exception of two clarifying comments from the present author, and one change in punctuation (all enclosed with brackets).

<p>The adjective always follows what is being described.² Thus, when we use an adjective by itself—just as one might do with Abhá—the expression is left incomplete, because it raises the question of <i>who</i> is the most glorious, or the most beautiful, or the most brilliant. It is for this reason that we must also state the entity being described by those adjectives, and thus use Alláh-u-Abhá in our speaking and writing.</p>	<p>صفات همیشه بعد از موصوف می آیند پس وقتی از صفتی به تنهایی مانند " ابهی " استفاده می کنیم کلام ما ناقص است چرا که پرسش ایجاد می شود که چه کسی روشن ترین، زیباترین و درخشان ترین است؟ به همین منظور باید موصوف آن را نیز بیان بداریم. و بگوییم یا بنویسیم " الله ابهی "</p>
<p>Secondly, from the perspective of using the names and attributes of God.</p>	<p>دوم از نظر استعمال اسما و صفات حق</p>
<p>We must consider that the phrase “Alláh-u-Abhá” is one of the forms of the Greatest Name, and that the Greatest Name is the name of tranquility, security, happiness, light, love, and unity. Therefore, the names of God and the Greatest Name should not be used in a way that is devoid of meaning, such that it would diminish or even eliminate the component inherent to them which signifies the knowledge of God [through His Manifestation]. The divine names and attributes should not be used as descriptors for anything other than the Essence of God. Indeed, the divine names and attributes are none other than descriptions of that Begetter of every perfection, the One Who is free of every deficiency. Viewed in this way, Alláh-u-Abhá is itself the absolute existence of God—it is His everlasting presence, His consummate light. Thus, we must use God’s Greatest Name when greeting others, regardless of one’s circumstances, and irrespective of time or place. That is to say, we must use Alláh-u-Abhá in our speaking and writing; it is not permissible for us to truncate that expression to Abhá.</p>	<p>باید به این نکته توجه داشته باشیم که عبارت " الله ابهی " یکی از شئون اسم اعظم است و اسم اعظم اسم آسایش، امنیت، سعادت، نور، عشق و وحدت است. پس استعمال اسمای الهی و اسم اعظم نباید به گونه ای باشد که فاقد مفهوم و معنا باشد تا موجب تعطیل و تخفیف معرفت خداوند متعال گردد، [چنان که استعمال از آن ها [اسمای الهی] نباید برای آن ها [اسمای الهی] مفهومی جدا از ذات باری تعالی به تصویر بکشد. اسما و صفات الهی چیزی جز تعبیر از ذات واجد همه کمالات و فاقد تمام کاستی ها نیستند. و از آن جمله " الله ابهی " وجود مطلق خداوند است که هستی همیشگی و نور مطلق است. پس برای تحیت گفتن در هر زمان و مکان و شرایطی باید اسم اعظم الهی را بیان بداریم، یعنی بگوییم یا بنویسیم " الله ابهی " و جایز نیستیم که آن را به " ابهی " تخفیف دهیم.</p>

² This is a rule of Persian and Arabic grammar; hence, it is presented as a self-evident truth in the original essay.

I hope that these explanations have shed some light on the matter.
Please send this post to all of your friends and acquaintances, so that
none of them will mistakenly use Abhá instead of Alláh-u-Abhá.

امید که این توضیحات روشن کننده بوده باشند. لطفن این پست را
برای همگان ارسال کنید تا هیچ عزیزی به اشتباه از "ابهی" به جای
"الله ابهی" استفاده ننماید.

Our behavior is shaped by our worldview, not by our awareness. Let
us strive, then, to spread the truth.

رفتار ما از نگرش ما شکل می گیرد، نه آگاهی ما، در نشر حقیقت
بکوشیم.